

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

ΤΟΥ ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΟΣ

Η Λίλιαν κύτταξε με θαμπωμένα μάτια το ρόδινο μαργαριτάρι που της χάρισε ο φίλος της και είπε στενάζοντας με πίκρα:

—Τί κρίμα!

—Μά πώς; Δεν σου άρέσει; άπόρησε λιγάκι ανήσυχος ο κομψός Ροζέ.

—Ω, όχι, δεν ήθελα να πω αυτό! διαμαρτυρήθηκε η Λίλιαν. Το δαχτυλίδι είναι υπέροχο! Ποτέ δεν φανταζόμουν πώς μια ήμερα θα είχα ένα τόσο ωμορφο μαργαριτάρι!...

—Ε, τότε, γιατί πυραπονιέσαι;

Η Λίλιαν άγκάλιασε τον φίλο της και τον έσφιξε με τρυφερότητα στο στήθος της. "Επειτα, στενοχωρημένη που φανέρωσε τη σκέψη της, του ψιθύρισε:

—Τί κρίμα που δεν είσαι άνδρας μου! "Επρεπε να σε είχα γνωρίσει πριν από τον "Εντουαρντ...

—Ναί, τώρα σε καταλαβαίνω.. έκανε ο Ροζέ, μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο.

Και κολακευμένος από τη σκέψη αυτή της φίλης του, τη φίλησε στο στόμα. Κατόπιν όμως της έξηγησε πώς δεν έπρεπε να λυπάται, γιατί ο "Εντουαρντ ήταν καλός σύζυγος, έκανε κάθε τόσο ταξίδια για τις δουλειές του, και δεν ύποψιαζόταν διόλου την ωμορφη γυναίκα του. "Οσο για κείνον, θα ήταν δίχως άλλο, άπαισιος ως σύζυγος.

Κι' έπειδή η Λίλιαν άρχισε να διαμαρτύρεται, έπρόσθεσε:

—"Ετσι είναι, αγάπη μου. "Ο καθένας με τη μοίρα του και τον προορισμό του. "Εγώ γεννήθηκα για να είμαι φίλος κι' όχι σύζυγος...

Έκείνη, έσκυψε το κεφάλι άπογοητευμένη.

—Πόσο είσαι περίεργος;... ψιθύρισε.

—Ω, έτσι είναι όλοι οι ιδανικοί φίλοι! της άπάντησε.

Η Λίλιαν έσιαξε την τουαλέτα της και σε λίγο γύρισε στο σπίτι της. Εκεί, κάθισε στο μπουντουάρ της κι' άρχισε πάλι να θαυμάζει το δαχτυλίδι που της είχε χάρισει ο Ροζέ... Μά πόσο μπορούσε να το χαρή; "Επρεπε να το κρύψει, μόλις θα γύριζε ο άνδρας της από το ταξίδι, γιατί άλλοιώς ο "Εντουαρντ θα της ζητούσε έξηγήσεις.

—Ω, τί ένοχλητικοί που είναι αυτοί οι σύζυγοι! ψιθύρισε, στενοχωρημένη.

Κι' έπειδή ο άνδρας της θα γύριζε την άλλη ήμερα, η Λίλιαν συλλογίσθηκε πώς μπορούσε ν' άφήση άκόμη στο δάχτυλό της εκείνο τ' ωμορφο μαργαριτάρι.

Την ίδια στιγμή όμως άκουσε ξαφνικά πίσω της, τη φωνή του "Εντουαρντ.

—Πού το βρήκες αυτό το μαργαριτάρι;

Η Λίλιαν άνατρίχιασε. Γύρισε άπότομα το κεφάλι κι' όπως ήταν χλωμή από την ταραχή της, τον ρώτησε άπορώντας:

—Γύρισες κιάλας; Πώς γλύτωσες τόσο γρήγορα;

—Κέρδισα μια ήμερα... Της άπάντησε ο άνδρας της.

—Λοιπόν; Πού το βρήκες αυτό το δαχτυλίδι με το ρόδινο μαργαριτάρι;

—Ποιό; έκανε η Λίλιαν κι' έκρυψε το χέρι της.

—Νά αυτό, που δεν θέλεις να μου το δείξεις!...

—Ω, τί ιδέα! Είναι ένα ψεύτικο μαργαριτάρι που το άγόρασα σήμερα για να κεραιδέψω τις φίλες μου...

—Για να το δώ!

Η Λίλιαν, έβγαλε δειλά το δαχτυλίδι και το έδωσε του άνδρός της.

Έκείνος πήγε κοντά στο φως και κύτταξε προσεχτικά το ρόδινο μαργαριτάρι. "Αν ήταν άλήθεια πώς ήταν ψεύτικο, ήταν μια πρώτη τάξεως άπομίμησις.

—Νομίζει κανείς πώς είναι άληθινό.. ψιθύρισε ο "Εντουαρντ.

—Μά γι' αυτό κι' έγω το άγόρασα! του άπάντησε κείνη θριαμβευτικά. "Ελα, δός μου το...

—"Οχι! της είπε ξηρά ο "Εντουαρντ κι' έβαλε το δαχτυλίδι στην τσέπη του. Θέλω να το δείξω σ' ένα φίλο μου που μου κάι τον έξυπνο ότι ξέρει από κοσμήματα. Για να δούμε αν θα καταλάβει πώς είναι ψεύτικο...

Η Λίλιαν, τρομοκρατημένη, έβγαλε τις φωνές. Δεν ήθελε να

μάθη αυτός ο φίλος του άνδρός της, ότι φορούσε ψεύτικα κοσμήματα.

Μά, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες της, ο "Εντουαρντ δεν της έδωσε πίσω το ρόδινο μαργαριτάρι.

Τη νύχτα λοιπόν η Λίλιαν δεν μπόρεσε να κλείση μάτι από την άγωνία της. Μέσα στο σκοτεινό κοιτώνα, με τα μάτια γουρλωμένα από τη φρίκη, θασανιζόταν από χίλιες δυο τρομακτικές ύποθέσεις. Τί θα συλλογιζόταν άρα γε ο άνδρας της, όταν ο φίλος του, που ήξερε από κοσμήματα, του έλεγε καθαρά και ξάστερα ότι το μαργαριτάρι ήταν άληθινό; Θεέ μου! Τί έρωτήσεις θα της έκανε άρα γε; Κι' εκείνη; τί θα μπορούσε να του άπαντήσει για να δικαιολογηθή; Η Λίλιαν έβλεπε καθαρά ότι δεν θα μπορούσε να βγή από αυτό το άδιέξοδο. Με κανέναν τρόπο δεν θα κατόρθωνε να βρή ένα ψέμα, για να ξενελάση τον άνδρα της.

Μά συνέβη κάτι που δεν το περίμενε.

Το μεσημέρι, στο τραπέζι, ο "Εντουαρντ την κύτταξε βαθειά στα μάτια και της είπε κατόπιν, μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη:

—"Εδειξα το μαργαριτάρι στο φίλο μου. "Ε, λοιπόν. Είχες δίκη. Είναι ψεύτικο!...

Η Λίλιαν ένοιωσε μια ξαφνική άγωνία να της σφίγγη τον λαιμό. Προσπάθησε ωστόσο να κρύψη την ταραχή της κι' άπλώνοντας το χέρι της που έτρεμε, του είπε:

—Βλέπεις; σου το είχα πεί.

Δός μου τώρα το δαχτυλίδι...

—Μά δεν το έχω πειά... της άπάντησε ο "Εντουαρντ.

—Δεν το έχεις;

—"Οχι! "Οταν ο φίλος μου με κύτταξε λοξά και μου είπε πώς είναι ψεύτικο, κατακοκκίνισα από την ντροπή μου... Και το πέταξα! Είμαι πρόθυμος όμως να σου δώσω τα πενήντα φράγκα που ξόδεψες για να τ' άγοράσης. Μά σε παρακαλώ πολύ, ν' άρκεσθης στα κοσμήματά σου και να πάψης να στολιζέσαι με ψεύτικα...

Και κατόπιν, κυρτώνοντας τη διαπεραστική ματιά του, στα μάτια της, έπρόσθεσε μ' ένα παράξενο τόνο στη φωνή:

—Αυτό με ντροπιάζει...

Η Λίλιαν ένοιωσε να την περιλούζη ένας κρύος ιδρώς. "Ο "Εντουαρντ ήξερε πειά ότι το μαργαριτάρι ήταν άληθινό και ήσυχά έτοίμαζε την έκδίκησί του; Μά τί θα έκανε λοιπόν; Θα την σκότωνε; Θα σκότωνε μήπως τον φίλο της; Πώς θα έξε-

δικείτο την άπιστία της;

Η θανάσιμη άγωνία της την είχε παραλύσει. "Ο "Εντουαρντ, μετά το φαγητό, διάβασε ήσυχά την έφημερίδα και ύστερα, τη συνηθισμένη του ώρα έφυγε για το γραφείο του, άπαθής, αίνιγματικός, μυστηριώδης.

Η Λίλιαν τότε συλλογίσθηκε κάτι που την άναστάτωσε. "Αν το μαργαριτάρι ήταν άληθινό, θα μπορούσε να παίξη έτσι αυτήν την κωμωδία; Θα μπορούσε να συγκρατηθή; Δεν θα ξέσπαγε, θυμωμένος και δεν θα της έλεγε κατά πρόσωπο πώς ήταν μια παληογυναίκα, μια άπιστη; Τί συνέβαινε λοιπόν; "Ο "Εντουαρντ δεν ήταν ποτέ του τόσο άπαθής! Μήπως στ' άλήθεια το μαργαριτάρι ήταν ψεύτικο; Ναί! "Ο Ροζέ την είχε κεραιδέψει; "Ηταν ένας τιποτένιος που ξεγελούσε τις γυναίκες με ψεύτικα κοσμήματα!...

Η Λίλιαν, έξαλλη από το θυμό της έτρεξε κρυφά στο σπίτι του. Κι' εκεί, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του Ροζέ, του είπε καθαρά πώς ήταν ένας ψεύτης κι' ότι δεν ήθελε να τον ξαναδής στα μάτια της. Κατόπιν, εύχαριστημένη που είχαν συμβή έτσι τα πράγματα, ξαναγύρισε στο σπίτι της. Τί τρελλή που ήταν! Μά γιατί ο Ροζέ ήταν καλύτερος από τον άνδρα της; "Ο "Εντουαρντ άξιζε περισσότερο την αγάπη της, την τρυφερότητά της.

Το θράδυ, όταν ξαναγύρισε ο "Εντουαρντ, η Λίλιαν, ντροπισμένη λιγάκι, τον ύποδέχθηκε μ' ένα τρυφερό άγκάλιασμα. "Εκείνος, σιωπηλός πάντα και μ' εκείνο το ειρωνικό χαμόγελο στα

(Συνέχεια στη σελίδα 45)

—Πού το βρήκες αυτό το μαργαριτάρι ;

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 28)

της από υπάλληλος ενός «τῆ - Ρουμ» είχε γίνει με την ωμορφιά της και τὸ ταλέντο της μιά πασιγνωστή ἡθοποιός. Ὅταν όμως πέρασε ἡ μόδα της ξεχάστηκε καὶ πένανε δυστυχισμένη. Ὅσο ποτέ δὲν εἶχε πουλήσει αὐτὸ τὸ κόσμημα, στο οποίο σήμερα ἡ "Εβελιν χρωστοῦσε τὴν εὐτυχία.

Μὰ τὸ μυστήριό αὐτῆς τῆς ἱστορίας δὲν ἄργησε νὰ τῆς τὸ διαφωτίσει ὁ Στέφαν Σμιθ.

Μιά μέρα τῆς διηγήθηκε, ὅπως τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ, τὴ ζωὴ του. Αὐτὸς ὁ ἀνὴρ ποὺ εἶχε ἀγαπήσει παράφορα τὴ μητέρα τῆς τὸν καιρὸ ποὺ ἐκεῖνη μεσουρανοῦσε στὰ θέατρα τοῦ Πικαντίλλου. Εἶχε ζήσει μάλιστα μαζί της ἀρκετὸ διάστημα καὶ τῆς εἶχε κάνει ἕνα σωρὸ δῶρα μεταξύ τῶν ὁποίων κι' αὐτὸ τὸ μενταγιόν. Μὰ ἡ πλούσια οἰκογένειά του φοβούμενη μήπως καταστραφῆ ὁ Στέφαν ἀπὸ τὴν γνωριμία ἐκείνης τῆς ωμορφῆς ἡθοποιού, τῆς ἔδωσε ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸ καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ διακόψῃ τὶς σχέσεις των.

— Δὲν ἤξερα, ὡμολόγησε ὁ Σμιθ στὴν "Εβελιν, ὅτι ἡ Μάρλεν μ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ ὥστε νὰ δεχθῆ νὰ με διώξῃ ἀπὸ κοντὰ της, γιὰ νὰ μὴ μ' ἀποκληρώσουν οἱ γονεῖς μου καὶ μοῦ καταστρέψῃ τὴ ζωὴ. Μὰ γιὰ νὰ φυλάξῃ αὐτὸ τὸ μενταγιόν παρ' ὅλες τὶς δυστυχίες της αὐτὸ φανερώνει ὅτι πάντα με θυμῶταν καὶ ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ με λατρεύῃ.

Καταλαβαίνετε τώρα τὴν συγκίνησι μου, ὅταν ἀνεγνώρισα, ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια αὐτὸ τὸ κόσμημα. "Εφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὴν καρδιά μου ἡ θλίψι ποὺ με βασάνιζε τόσο πολὺ γιὰ τὸ ἀσπλαγχο διώξιμο τῆς μητέρας σας. Τότε μόνο ἐξήγησα τὸ φέροσὶμό της καὶ μετανόησα ποὺ ἀγνόησα τὴ δυστυχία της. Ὅσο γιὰ σὰς μπορεῖτε ὅπως σὰς εἶπα, νὰ με θεωρῆτε σὰν πατέρα σας. Εἰσαστε ἀκριβῶς εἴκοσι χρόνων. Δὲν με καταλαβαίνετε, λοιπὸν, τί θέλω νὰ σὰς πῶ ;

Μὰ ἡ "Εβελιν πνιγόταν ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Τότε τῆς εἶχαν ἔρθει στὸ νοῦ τὰ λόγια τῆς μητέρας της:

— Αὐτὸ τὸ μενταγιόν, παιδί μου, τῆς εἶχε πεί, θὰ σέ βοηθήσῃ, μιά μέρα νὰ θρῆς τὸν πατέρα σου!

Μὰ εἶχε ξεχάσει αὐτὰ τὰ λόγια της ἀπὸ τὴν τραγικὴ της δυστυχία. Ἡ τύχη όμως τὴν εἶχε βοηθήσει. Καὶ τώρα θρ.σκονταν στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἴδιου τοῦ πατέρα της ποὺ εἴκοσι χρόνια δὲν τὸν εἶχε γνωρίσει !

ENTBIN NTOΥΛΕ·Υ'

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΡΟΜΠΙΝΣΟΝ: Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 20)

ἐπίστεψε. Καὶ ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σπίτι ἀφήνοντάς μας στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ μητέρα μου γιὰ νὰ μ' ἀναθρέψῃ πάλεψε σκληρὰ με τὴν δυστυχία. Ἀναγκάστηκε νὰ κάνῃ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, νὰ μείνῃ πολλές φορές νηστική, νὰ δεχθῆ νὰ ἐξευτελισθῆ ἀπὸ τοὺς ἀντρες. Ὅλοι εἶχαν πέσει ἀπάνω της νὰ τὴν κατασπαράξουν σὰν τὰ πεινασμένα κοράκια. Ἐτσι ἡ ὡμορφὴ μητέρα μου κατήντησε ἕνα ζαρωμένο καὶ δυστυχισμένο πλάσμα, τόσο πανάθλιο ποὺ συχαινόταν κανεὶς νὰ τὸ κυττάξῃ.

Σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρόνων ἐμεινα ἐντελῶς ἔρρημος στὸν κόσμο. Μὰ δὲν φοβόμουν τὴ ζωὴ, γιὰτὶ εἶχα γνωρίσει τὶς ἀναποδιές της. Καὶ ρίχθηκα στὴ βιοπάλη. Μὰ ὅταν εἶχα καιρὸ ἔγραφα ὡμορφα ποιήματα, ἔφτιαχνα περίφημες ἱστορίες ποὺ τὶς δημοσίευα κατόπιν με ψευδώνυμο. Ἐτσι δὲν ἄργησα νὰ γίνω γνωστός στὸν καλλιτεχνικὸ κόσμο. Κάποιος πλούσιος φίλος μου μοῦ πρότεινε νὰ γραφτῶ στὴ δραματικὴ σχολή, γιὰτὶ ἔβλεπε ὅτι εἶχα ταλέντο. Δέχθηκα αὐτὴν τὴν πρότασί του. Ὑστερα δὲ ἀπὸ δεκαοχτὼ μῆνες ἐβγήκα τέλειος ἡθοποιός. Μὰ ἡ ἀναποδιά με κατεδίωκε. Ἐτσι ἀναγκάστηκα νὰ γίνω «κλόουν», τοιχοκολλητῆς, «νούμερο» ἐνὸς λαϊκοῦ ἵπποδρομίου καὶ τέλος ὁ «ἀνθρωπος ποὺ δέχεται ραπίσματα»! Ναι, ἕνας θεατρῶνης με εἶχε «ἀγκαζάρει» γιὰ νὰ διασκεδάξῃ τοὺς θεατὰς του με αὐτὸν τὸν φρικτὸ τρόπο. Μὲ πέντε νομίσματα κάθε ἀνθρωπος κι' ὁ πιὸ δυνατὸς θὰ μπορούσε νὰ μοῦ δώσῃ δυὸ γερά χαστούκια!

Καὶ εἶχα συνηθίσει τόσο τὸ ξύλο, ὥστε εἶχα παύσει πειὰ νὰ πονῶ καὶ νὰ κλαίω.

Ὅσο ποτέ δὲν εἶχα ξεχάσει ὅτι ἦμουν ἡθοποιός. Κατῶρθωσα νὰ ἔρθω στὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ προσληθῶ στὸν κινηματογράφο. Ἐτσι «γύρισα» τὸν «Δήμιο», τὸ «Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἔνοχος», τὸ «Ὅλη ἡ πόλις μιλάει» καὶ ἕνα πλήθος ἄλλα ἔργα. Ἐτσι ἔγινα πλούσιος, πολὺ πούσιος καὶ μπόρεσα νὰ πατήσω σὰν τὰ σκουλήκια τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν κάνει μαρτυρικὴ τὴ ζωὴ τῆς μητέρας μου καὶ τὴ ζωὴ τῆς δικῆς μου.

Κι' ὁ "Εντουαρντ Ρόμπινσον ἔσφιξε τὶς γροθιές του με μιά ἔκφρασι ἀπεριγράπτου μίσους. Καὶ τότε μόνο κατάλαβα ὅτι αὐτὸς ὁ «ἀστέρας» ὑπέφερε τόσο πολὺ στὴ ζωὴ του, ὥστε κατήντησε νὰ μισῆ ὅλον τὸν κόσμο.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 31)

ρα με τὴ μέρα ἡ Κέλλυ ἀπομακρυνόταν ἀπὸ αὐτὸν κι' ὅτι πολὺ γρηγορὰ θὰ βρίσκονταν στὴ δύσκολη θέσι νὰ ὑπερασπιστῆ τὸ ὄνομά του.

Καὶ τῆς τὸ δῆλωσε χωρὶς πολλές ἱστορίες:

— Τὴ μέρα ποὺ θὰ με θαρείῃς, προτιμῶ νὰ μοῦ τὸ πῆς καὶ νὰ χωρίσουμε παρὰ νὰ με κάνῃς νὰ μὴ μπορῶ νὰ κυττάξω κατὰματα τοὺς φίλους μου.

Κι' ἐκεῖνη τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε. Μὰ ἡ Κέλλυ δὲν κρατήσε τὴν ὑπόσχεσί της. Στὴν ἀρχή, ἄρχισε νὰ διασκεδάξῃ με τὸ ἄσωο φλέρτ τῶν ἀγνώστων. Ἐπειτα, γιὰ νὰ γελάῃ, δεχόταν τὶς ἐρωτικές ἐξομολογήσεις των, τὰ σημειώματά τους καὶ τέλος τὰ λουλούδια τους. Ὁ Βέρμουθ ἀναγκαζόταν νὰ τῆς κάμῃ τρομερὲς σκηνές ζηλοτυπίες στὶς ὁποῖες ὅμως ἡ Κέλλυ δὲν ἔδινε τὴν παραμικρὴ σημασία.

Καὶ, γιὰ νὰ βοηθῆ ἕνα τέλος σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία, στὸ χορὸ ποὺ εἶχαν πάει ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ Κέλλυ ξέχασε τὸν σύζυγό της καὶ ἀφωσιώθηκε στὶς φιλοφρονήσεις τοῦ Ντούγκ Ρίτοαρντ, ἐνὸς νέου φίλου της. Ὁ Βέρμουθ ἔπινε διαρκῶς σαμπάνια γιὰ νὰ ξεχνᾷ τὶς θλίψεις του. Καὶ ξαφνικὰ, μεθυμένος πειὰ, ὅταν εἶδε τὸν Ντούγκ νὰ θυγαίνῃ ἀπὸ τὰ ὄρια τὶς εὐπρεπείας καὶ νὰ ἐρωτοτροπῆ με τὴ γυναῖκα του, σὰν τοὺς χαμάληδες τοῦ λιμανιοῦ, τοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι με τὴ μπουτίλλια τῆς σαμπάνιας. Ἐπειτα πῆρε τὴ γυναῖκα του καὶ γύρισαν στὸ σπίτι τους, ἐνῶ ὄλοι γελοῦσαν μ' αὐτὸ τὸ ἐπίσῳδιο καὶ γιὰ τὴν ζήλεια τοῦ ἀτυχχοῦ συζύγου τῆς Κέλλυ.

Ἡ μόνη λύσις λοιπὸν ἦταν νὰ χωρίσῃ. Νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν σατανᾶ με τὴ μορφή τοῦ ἀγγέλου... Νὰ θρῆ τὴν ἡσυχία του καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του.

Καὶ χωρίσε.

Σήμερα ὡστόσο ἀν δῆτε τὸν μίστερ Βέρμουθ εἶνε ἀξιολύπητος. Ἰίποτε πειὰ δὲν τὸν εὐχαριστῆ. Οὔτε κι' αὐτὴ ἡ ἐλευθερία του. Κι' ὁ λόγος εἶνε ὅτι εἶχε συνηθίσει αὐτὴν τὴν «τρικυμιώδη» οἰκογενειακὴ ζωὴ με τοὺς θυμούς, τὰ παράπονα καὶ τὶς τρυφερότητές της. Γι' αὐτὸ εἶνε ἕνας ἀξιολύπητος ἀνθρωπος!... Ἐνας ἡθοποιός ποὺ τοῦ στέρησαν τὸν μοναδικὸ ρόλο του στὴν ἱλαροτραγωδία τῆς ζωῆς.

ΧΑΡΡΥ ΣΜΙΘ

ΟΙ ΙΧΘΥΟΦΑΓΟΙ ΚΑΙ Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΟΥΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 30)

τὶς πόλεις τῆς Ἰσπανίας καὶ ἀποκλεισθήσαν σὲ περιοχές, ὅπου δὲν θ-πῆχαν ψάρια. Ἐτσι, οἱ αἰρετικοὶ αὐτοί, γιὰ νὰ μὴ πεθάνουν τῆς πείνας, ἀναγκάστησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς ἀρχές τους καὶ ν' ἀρχίσουν πάλι νὰ τρῶνε τὸ κρέας καὶ τὰ χόρτα.

Παρ' ὅλα αὐτὰ πολλοὶ ἰχθυοφάγοι ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους στὸ Παρίσι, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Κομμούνας, προσπαθώντας νὰ πείσουν τὸν κόσμο με κηρύγματα νὰ ἐξαγνιαθῆ καὶ νὰ ἀκητέψῃ τρώγοντας μόνο ψάρια. Κανεὶς ὡστόσο δὲν ἐνώχλησε τοὺς Γάλλους αὐτοὺς ἰχθυοφάγους, ποὺ κατὰ θάθος δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ διασκεδάξουν τοὺς Παρισινοὺς. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς μάλιστα κατέληξε νὰ παρουσιασθῆ ὡς «νούμερο» σ' ἕνα «καφέ - κινσέρ». Ἐναν ἄλλο πάλι μᾶς παρουσιάζει με τὸν πιὸ κωμικὸ τρόπο ὁ Ὀκτᾶβ Μιρμπῶ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ συναρπαστικὰ διηγήματά του.

Δὲν μᾶς μένει τώρα νὰ μιλήσουμε παρὰ γιὰ τὸν πέμμιτο τύπο τῶν ἰχθυοφάγων. Μὰ μπορούμε θαυμάσια νὰ τὸν ἐξηγήσουμε μόνο με δυὸ λέξεις.

Εἶνε ὁ τύπος τοῦ ἰχθυοφάγου... ἀπὸ ἀνάγκη. Τέτοιοι δὲ ἰχθυοφάγοι, ὅπως ξέρετε, εἶνε οἱ Ἐσκιμῶι.

ΑΛΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΟ

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 24)

χείλη, δειπνησε ἡσυχὰ μαζί της καὶ κατόπιν, ὅταν πῆγαν στὸ σαλόνι, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κολλιέ ἀπὸ ρόδινα μαργαριτάρια καὶ τὸ πέρασε στὸ λαιμὸ της.

Ἡ Λίλιαν σάστισε. Μὰ τί εἶχε πάθει ὁ ἀνδρας της;

— Τὸ ἀγόρασα ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν φίλο μου... τῆς ἐξήγησε ὁ "Εντουαρντ. Ἦθελα νὰ τοῦ δείξω ὅτι ἡ γυναῖκά μου δὲν ἔχει καμμιὰ ἀνάγκη νὰ φορᾷ ψεύτικα κοσμήματα!...

Καὶ τὴν ἀγκάλιασε με τρυφερότητα.

Μὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὅταν ἡ Λίλιαν ἀνοιξε τυχαίᾳ ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του, θρῆκε μέσα τὸ «ψεύτικο» μαργαριτάρι τοῦ Ροζέ. Καὶ τότε κατάλαβε τὴν «ἐκδίκησι» τοῦ "Εντουαρντ. Με τὸ φέμα ποὺ τῆς εἶχε πεί, τὴν εἶχε κάνει νὰ ἀηδιάσῃ τὸν φίλο της. Συγχρόνως, εἶχε κερδίσει πάλι τὴν ἀγάπη της!

Ἡ Λίλιαν χαμογέλασε με τὴν ἐξυπνάδα του κι' ἀπὸ τότε δὲν τοῦ ξανάκανε πειὰ καμμιὰ ἀπιστία.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΟΣ